

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

*6 september 2013**

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning — Frysning av tillgångar — Motiveringsskyldighet — Rätten till försvar — Rätt till ett effektivt domstolsskydd — Uppenbart oriktig bedömning — Äganderätt — Proportionalitet”

I mål T-434/11,

Europäisch-Iranische Handelsbank AG, Hamburg (Tyskland), inledningsvis företrädd av S. Ashley och S. Gadhia, solicitors, H. Hohmann, avocat, D. Wyatt, QC, och R. Blakeley, barrister, därefter av S. Ashley, H. Hohmann, D. Wyatt och R. Blakeley samt S. Jeffrey och A. Irvine, solicitors,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av F. Naert och R. Liudvinaviciute-Cordeiro, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av E. Paasivirta, och S. Boelaert, därefter av E. Paasivirta och M. Konstantinidis, båda i egenskap av ombud,

och av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrädd av S. Behzadi-Spencer, A. Robinson och C. Murrell, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av J. Swift och R. Palmer, barristers,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2011/299/Gusp av den 23 maj 2011 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 136, s. 65), av rådets genomförandeförordning (EU) nr 503/2011 av den 23 maj 2011 om genomförande av förordning (EU) nr 961/2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 136, s. 26), av rådets beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 319, s. 71), av rådets genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning (EU) nr 961/2010 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 319, s. 11), och av rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EU) nr 961/2010 (EUT L 88, s. 1), i de delar som dessa rättsakter rör sökanden,

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och M. van der Woude,

justitiesekreterare: handläggaren N. Rosner,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 februari 2013,

följande

Dom¹

Bakgrund till tvisten

[utelämnas]

Förfarandet och parternas yrkanden

- 18 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 3 augusti 2011.
- 19 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli samma dag ansökte sökanden om skyndsamt handläggning enligt artikel 76a i tribunalens rättegångsregler. Genom beslut av den 12 september 2011 avslog ordföranden på tribunalens fjärde avdelning denna ansökan.
- 20 Genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 27 oktober 2011 respektive den 14 november 2011 ansökte Europeiska kommissionen och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få intervensera till stöd för rådet. Ordföranden på tribunalens fjärde avdelning beslutade den 23 januari 2012 att bifalla ansökningarna.
- 21 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 19 januari 2012 ansökte sökanden om att få justera sina yrkanden med hänsyn till rättsakter som antagits den 1 december 2011. Genom beslut av den 12 mars 2012 biföll tribunalens fjärde avdelning sökandens ansökan om att få inge en inlaga med justeringar av dennes yrkanden och grunder för talan och fastställde fristen för att så göra till den 23 april 2012.
- 22 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 23 april 2012 justerade sökanden sina yrkanden med anledning av de rättsakter som antagits den 1 december 2011 (nedan kallad den första justeringen av yrkandena).
- 23 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 27 april 2012 justerade sökanden på nytt sina yrkanden och grunder med anledning av att förordning nr 267/2012 antagits (nedan kallad den andra justeringen av yrkandena).
- 24 Genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 20 juni 2012 respektive den 25 juni 2012 yttrade sig rådet och Förenade kungariket över den första och den andra justeringen av yrkandena.

1 — Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen funnit det vara ändamålsenligt att publicera.

- 25 Tribunalen (fjärde avdelningen) beslutade, på grundval av referentens rapport, att inleda det muntliga förfarandet. tribunalen ställde, som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i dess rättegångsregler, skriftligen vissa frågor till parterna. Parterna besvarade tribunalens frågor inom föreskriven frist.
- 26 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 20 februari 2013.
- 27 Sökanden har i ansökan, och i den första och den andra justeringen av yrkandena, yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara de angripna rättsakterna, i de delar som rör sökanden, och detta med omedelbar verkan,
 - förklara att artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012 inte är tillämpliga på sökanden och
 - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 28 Rådet, som stöds av kommissionen, har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, i första hand, eller
 - i andra hand, och för det fall att de angripna rättsakterna ogiltigförklaras, förklara att besluten 2011/299 och 2011/783 ska fortsätta att gälla fram till dess att ogiltigförklaringen av genomförandeförordning nr 503/2011, genomförandeförordning nr 1245/2011 och förordning nr 267/2012 träder i kraft och inte ogiltigförklara dessa förordningar med omedelbar verkan, samt
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 29 Förenade kungariket har yrkat att tribunalen ska ogilla talan.

Rättslig bedömning

[utelämnas]

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten, av rätten till försvar och av rätten till ett effektivt domstolsskydd

[utelämnas]

Den första delgrunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

[utelämnas]

Den andra delgrunden: Åsidosättande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd

[utelämnas]

– Sökandens möjlighet att åberopa principen om rätten till försvar

[utelämnas]

– Rättsakterna har inte getts en tillräcklig motivering och sökanden har inte fått tillräckliga upplysningar

[utelämnas]

– Sökanden har inte redan innan besluten fattades underrättats om att denne upptagits i förteckningarna

[utelämnas]

– Den formella översynen är otillräcklig, eftersom rådets företrädare inte har anordnat något möte eller förhör med sökanden

[utelämnas]

Den andra grunden: Uppenbart felaktig bedömning

[utelämnas]

Invändningen att rådet inte har styrkt att de transaktioner som avses i de angripna rättsakterna verkligen har ägt rum

[utelämnas]

Invändningen att villkoren för att uppta och behålla sökanden i förteckningarna inte är uppfyllda

[utelämnas]

¹²³ Mot bakgrund av parternas argument kommer tribunalen att pröva huruvida de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna, såsom rådet har hävdad, motiverar att sökanden upptogs i förteckningarna. De aktuella transaktionerna anges ha ägt rum ”[å]r 2009”, ”[s]trax därefter [i början av augusti 2010]”, ”[i] augusti 2010” och ”[i] oktober 2010”. Med andra ord ägde transaktionerna, med undantag för tiden mellan den 27 och den 31 oktober 2010, rum innan förordning nr 961/2010 trädde i kraft den 27 oktober 2010, i enlighet med artikel 41 första stycket i samma förordning. Detta innebär att tribunalen måste pröva dels huruvida transaktionerna som ägde rum före den 27 oktober 2010 var förenliga med rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, s. 1), dels huruvida de transaktioner som ägde rum efter detta datum var förenliga med förordning nr 961/2010.

¹²⁴ Tribunalen kommer därför först tolka artiklarna 7-10 i förordning nr 423/2007, vars tillämpning tribunalen har ombett parterna att yttra sig över genom skriftliga frågor, och artiklarna 16-19 och 21 i förordning nr 961/2010, för att kunna ta ställning till det eventuella juridiska värdet av ett tillstånd eller ett godkännande från den behöriga nationella myndighetens sida, i förevarande fall Bundesbank. Det ska härvid anmärkas att artiklarna 7-10 i förordning nr 423/2007 i huvudsak har samma innehåll som artiklarna 16-19 i förordning nr 961/2010, varför de bör prövas i ett sammanhang. I artikel 21 i sistnämnda förordning regleras dessutom specifikt överföringar av tillgångar till och från iranska enheter. Tribunalen kommer därefter pröva huruvida de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna, såsom sökanden har gjort gällande, har ägt rum på ett sätt som är förenligt med nämnda bestämmelser.

- 125 Vad beträffar tolkningen av artiklarna 7-10 i förordning nr 423/2007 och artiklarna 16-19 och 21 i förordning nr 961/2010 ska det erinras om att vid tolkningen av en unionsbestämmelse ska inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (domstolens dom av den 17 november 1983 i mål 292/82, Merck, REG 1983, s. 3781, punkt 12).
- 126 I artikel 7.1 och 7.2 i förordning nr 423/2007 och artikel 16.1 och 16.2 i förordning nr 961/2010 föreskrivs att alla tillgångar och ekonomiska resurser som tillhör de personer, enheter och organ som anges i bilaga IV respektive bilaga V samt bilaga VII respektive bilaga VIII till nämnda förordningar ska frysas (nedan kallad principen om frysning av tillgångar).
- 127 I artiklarna 8-10 i förordning nr 423/2007 och artiklarna 17-19 i förordning nr 961/2010 föreskrivs att "[m]ed avvikelse från" artikel 7 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16 i förordning nr 961/2010 "får medlemsstaternas behöriga myndigheter ... tillåta att vissa frysta tillgångar eller ekonomiska resurser frigörs, om [villkoren i nämnda bestämmelser] är uppfyllda". Dessa villkor rör dels frågan hur den tänkta användningen av tillgångar och ekonomiska resurser ser ut, dels - vad rör de undantag som föreskrivs i artiklarna 9 och 10 i förordning nr 423/2007 och artiklarna 18 och 19 i förordning nr 961/2010 - förhandsanmälan av tillstånd till FN:s säkerhetsråds sanktionskommitté respektive medlemsstaterna och kommissionen, beroende på vad som gäller. I artiklarna 9 och 10 i förordning nr 423/2007 såväl som i artiklarna 18 och 19 i förordning nr 961/2010 preciseras att de behöriga nationella myndigheterna får lämna nämnda tillstånd "på de villkor de anser vara ändamålsenliga". Tribunalen har följande två anmärkningar vad beträffar dessa formuleringar.
- 128 Dessa bestämmelser ger de nationella behöriga myndigheterna rätt att under vissa förutsättningar och med avvikelse från principen om frysning av tillgångar tillåta att vissa tillgångar frigörs. De måste i detta sammanhang göra en individuell bedömning för varje enskild planerad transaktion för att undersöka huruvida villkoren för att tillåta att tillgångar frigörs är uppfyllda. De berörda enheterna måste på motsvarande sätt ansöka om tillstånd för varje transaktion som omfattas av nämnda bestämmelsers tillämpningsområde. Artiklarna 8-10 i förordning nr 423/2007 respektive artiklarna 17-19 i förordning nr 961/2010 tillåter således inte att de nationella behöriga myndigheterna lämnar ett generellt godkännande för en viss kategori av transaktioner för vilka de berörda enheterna således befrias från sin skyldighet att ansöka om tillstånd i varje enskilt fall.
- 129 Tvärtemot vad rådet har påstått visar ett sådant tillstånd att den transaktion för vilken tillstånd har beviljats är tillåten med hänsyn till förordning nr 423/2007 respektive förordning nr 961/2010. Rådet kan således inte - utom under utomordentliga omständigheter, som rådet måste styrka - grunda beslut om att anta restriktiva åtgärder som är tillämpliga framåt i tiden på transaktioner som beviljats tillstånd i enlighet med artikel 8, artikel 9 eller artikel 10 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 17, artikel 18 eller artikel 19 i förordning nr 961/2010. Ett generellt godkännande är, om inget tillstånd har beviljats för det enskilda fallet, inte under några omständigheter bindande för rådet.
- 130 Det sammanhang som artiklarna 8-10 i förordning nr 423/2007 och artiklarna 17-19 i förordning nr 961/2010 ingår i samt dessa förordningars inre sammanhang stärker denna analys av ordalydelsen. Med hänsyn till var i förordning nr 423/2007 respektive förordning nr 961/2010 artiklarna 8-10 respektive 17-19 förekommer framgår det att dessa artiklar mildrar principen om frysning av tillgångar, som framgår av artikel 7 i förordning nr 423/2007 och artikel 16 i förordning nr 961/2010, vilka omedelbart föregår de aktuella artiklarna.
- 131 Denna föreslagna tolkning, som tribunalen har kommit fram till genom analys av ordalydelse och sammanhang, är slutligen förenlig med syftet med förordningarna nr 423/2007 och nr 961/2010, det vill säga viljan att förhindra kärnvapenspridning och rent allmänt bevara fred och internationell säkerhet, med hänsyn till den stora risk som kärnvapenspridning medför.

- 132 Vad avser de transaktioner som genomförts med hjälp av en icke utpekad enhet i syfte att kunna genomföra betalningar eller, såsom är fallet i den tredje formen av förfarande, att reglera utpekade enheters skulder (nedan kallade transaktioner som genomförts med hjälp av en icke utpekad enhet) konstaterar tribunalen att varken förordning nr 423/2007 eller förordning nr 961/2010 innehåller någon uttrycklig bestämmelse som innebär att tillstånd bör beviljas för sådana transaktioner.
- 133 Det framgår emellertid av bestämmelserna och systematiken i och syftet bakom förordning nr 423/2007 och förordning nr 961/2010 att transaktioner som genomförts med hjälp av en icke utpekad enhet inte med automatik är tillåtna och att de berörda enheterna, för att säkerställa att artikel 7 i förordning nr 423/2007 och artikel 16 i förordning nr 961/2010 får ändamålsenlig verkan, måste försäkra sig om att sådana transaktioner är lagenliga genom att i förekommande fall ansöka om tillstånd från de nationella behöriga myndigheterna.
- 134 Det är nämligen, enligt artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16.4 i förordning nr 961/2010, förbjudet att medvetet och avsiktligt delta i verksamhet som syftar till att direkt eller indirekt kringgå de åtgärder som avses i punkterna 1-3 i samma bestämmelser, eller som får den effekten. Det är fråga om förbudsåtgärder och en överträdelse av en av dem kan i sig utgöra en självständig grund för påföljder, inbegripet straffrättsliga sådana, enligt den tillämpliga nationella lagen, och detta i enlighet med artikel 16.1 i förordning nr 423/2007 och artikel 37.1 i förordning nr 961/2010 (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 21 december 2011 i mål C-72/11, Afrasiabi m.fl., REU 2011, s. I-14285, punkterna 34 och 35).
- 135 Unionslagstiftaren har vidare - genom att i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 och artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 nämna verksamheter vars syfte eller verkan är att direkt eller indirekt "kringgå" de förbudsåtgärder som avses i punkterna 1-3 i samma artiklar - velat inrikta sig på verksamheter vars syfte eller verkan är att den som utför verksamheten kan undandra sig nämnda förbudsåtgärd (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 134 nämnda målet Afrasiabi m.fl., punkt 60). De kumulativa villkoren kännedom och avsikt i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 och artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 är uppfyllda när en person som deltar i en sådan verksamhet som avses i nämnda bestämmelser avsiktligen eftersträvar syftet eller verkan att direkt eller indirekt kringgå förbudsåtgärderna. Dessa villkor är uppfyllda likaså när den aktuella personen förstår att hans eller hennes deltagande i en sådan verksamhet kan ha ett sådant syfte, eller en sådan verkan, och godtar denna möjlighet (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 134 nämnda målet Afrasiabi m.fl., punkt 67).
- 136 Transaktioner som genomförts via en icke utpekad enhet kan således strida mot förbudet i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 när deras syfte är att möjliggöra finansiella transaktioner som berör en utpekad enhet och övriga enheter som är inblandade i en sådan transaktion försöker uppnå detta mål eller vet att deras deltagande i denna transaktion kan ha detta syfte och denna verkan och godtar denna möjlighet. I en sådan situation ankommer det på den enhet som påstår att de transaktioner den har medverkat i är förenliga med förordning nr 423/2007 respektive förordning nr 961/2010 att visa att rekvisiten för förbuden i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 inte är uppfyllda.
- 137 I artikel 21 i förordning nr 961/2010, som inte har någon motsvarighet i förordning nr 423/2007, föreskrivs vidare särskilda regler för överföringar av tillgångar till och från iranska personer, enheter eller organ. I denna artikel föreskrivs närmare bestämt en skyldighet att från de nationella behöriga myndigheterna inhämta ett förhandstillstånd för samtliga överföringar - med undantag för de överföringar som avses i punkt 1 a i samma artikel - uppgående till ett belopp som överstiger 40 000 euro eller motsvarande värde. Ett sådant tillstånd ska enligt artikel 21.4 i förordning nr 961/2010 beviljas, förutsatt att den tänkta överföringen av tillgångar bidrar till de verksamheter som avses i nämnda bestämmelse. Överföringar av tillgångar uppgående till belopp som understiger 40 000 euro kräver däremot inget förhandstillstånd men de måste anmälas om beloppet överstiger 10 000 euro.

- 138 En *a contrario*-tolkning av artikel 21 i förordning nr 961/2010 leder till slutsatsen att överföringar av tillgångar till och från iranska personer, enheter eller organ, däri - såsom framgår av artikel 1 m i samma förordning - inbegripet icke utpekade iranska personer, enheter eller organ, i princip är tillåtna, förutsatt att villkoren i nämnda artikel 21 är uppfyllda. Artikel 21 i förordning nr 961/2010 innebär således en mildring av principen om frysning av tillgångar, såsom denna framgår av artikel 16 i förordning nr 961/2010. Enligt artikel 1 i i nämnda förordning förstås bland annat följande med frysning av tillgångar: förhindrande av varje överföring av tillgångar på ett sätt som skulle leda till en förändring av volym, belopp, belägenhet, ägandeförhållanden, innehav, art eller bestämmelse.
- 139 Eftersom artikel 21 i förordning nr 961/2010, såsom framgår av föregående punkt, utgör en mildring av den princip som uppställs i artikel 16 i samma förordning, ska nämnda artikel 21 i förordning nr 961/2010 tolkas så, att den blir förenlig med artikel 16.4 i samma förordning. I sistnämnda bestämmelse förbjuds ett medvetet och avsiktligt kringgående av de åtgärder som avses i artikel 16.1-16.3. De överföringar av tillgångar som kan vara tillåtna enligt artikel 21 får således inte innebära att förbudet i artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 kringgås.
- 140 I artikel 11a.1 a i förordning nr 423/2007, vilken har inskjutits i nämnda förordning genom artikel 1 h i rådets förordning (EG) nr 1110/2008 av den 10 november 2008 om ändring av förordning nr 423/2007 (EUT L 300, s. 1), föreskrivs, med avseende på sådana finansinstitut som sökanden, att sådana institut som omfattas av tillämpningsområdet av artikel 18 i förordning nr 423/2007 måste "visa kontinuerlig vaksamhet när det gäller kontorörelser" i sina kontakter med sådana kredit- och finansinstitut som avses i artikel 11a.2, det vill säga särskilt kredit- och finansinstitut med säte i Iran. Enligt artikel 18 i förordning nr 423/2007 ska denna förordning bland annat tillämpas på varje juridisk person, enhet eller organ som, i likhet med sökanden, har inrättats eller bildats i enlighet med en medlemsstats lagstiftning samt på varje juridisk person, enhet eller organ med avseende på affärsverksamhet som helt eller delvis bedrivs i gemenskapen. Artikel 23.1a i förordning nr 961/2010 medför en liknande skyldighet att visa vaksamhet för de kredit- och finansinstitut som omfattas av artikel 39 i samma förordning, vad beträffar kontorörelser.
- 141 Artiklarna 7-10 i förordning nr 423/2007, jämförda med artiklarna 16-19 och 21 i förordning nr 961/2010, skulle således inte kunna få ändamålsenlig verkan om en icke utpekad enhet via en icke utpekad enhet fritt skulle kunna utföra olika transaktioner för att reglera skulder eller genomföra betalningar för en utpekad enhets räkning. Av detta följer att en icke utpekad enhet alltid måste försäkra sig om att sådana transaktioner är lagenliga genom att i förekommande fall ansöka om tillstånd från den nationella behöriga myndigheten.
- 142 Denna tolkning av förordning nr 423/2007 och förordning nr 961/2010 kommer att tjäna som utgångspunkt för nästa steg i bedömningen, nämligen huruvida de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna i förevarande fall var tillåtna.
- 143 Tribunalen vill härvid erinra om att sökanden, som bevis på att samtliga transaktioner som sökanden har utfört var tillåtna, hävdar att dessa antingen haft Bundesbanks tillstånd, att de inte omfattades av de restriktiva åtgärdernas tillämpningsområde eller att de genomfördes i enlighet med ett förfarande som Bundesbank hade godkänt, nämligen den tredje formen av förfarande.
- 144 Tribunalen kommer först att pröva de transaktioner som påstås ligga utanför åtgärdernas tillämpningsområde, därefter de transaktioner som påstås ha beviljats tillstånd och slutligen de transaktioner som påstås ha genomförts i enlighet med den tredje formen av förfarande.
- 145 Vad för det första rör de transaktioner som sökanden hävdar ligger utanför de restriktiva åtgärdernas tillämpningsområde ska det anmärkas att sökanden endast har hävdar att vissa av bankens transaktioner inte omfattas av de restriktiva åtgärdernas tillämpningsområde utan att ange något stöd

för detta påstående i sina argument, som snarast är koncentrerade till frågan huruvida det beviljats tillstånd eller godkännande för transaktionerna. Detta argument kan således inte upptas till sakprövning enligt artikel 44.1 i rättegångsreglerna.

- 146 Sökanden har vidare vid förhandlingen förklarat att Bundesbanks godkännande till den tredje formen av förfarande byggde på att de transaktioner som utförts i enlighet med detta förfarande inte omfattades av tillämpningsområdet för artikel 7 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16 i förordning nr 961/2010. Detta argument kommer således att prövas inom ramen för bedömningen av påståendet att transaktionerna har godkänts och genomförts i enlighet med nämnda förfarande.
- 147 Vad, för det andra, rör de transaktioner som Bundesbank påstås ha beviljat tillstånd för har sökanden gjort gällande att dess transaktioner, i de fall så var nödvändigt, hade beviljats tillstånd i enlighet med artikel 18 respektive artikel 21 i förordning nr 961/2010. Sökanden har i sitt svar på en skriftlig fråga från tribunalen tillagt att banken redan innan förordning nr 961/2010 trädde i kraft i samtliga fall detta varit nödvändigt ansökt om tillstånd i enlighet med artiklarna 8-10 i förordning nr 423/2007. Som bevis för att dessa transaktioner verkligen var tillåtna har sökanden emellertid endast, som en bilaga till ansökan, ingett en förteckning över transaktioner som påstås vara tillåtna enligt artikel 18 i förordning nr 961/2010, som ägt rum mellan den 2 september 2010 och den 21 juli 2011, och i vilka Bank Mellat, Bank Sepah, Bank Saderat Iran och Bank Saderat Plc (Bank Saderat i London), Future Bank och Postbank of Iran varit inblandade. Sökanden har vidare ingett tio "exempel" på tillstånd som beviljats med stöd av artikel 21.4 i förordning nr 961/2010, den 7 och 24 januari 2011, den 3 februari 2011, den 23 mars 2011, den 13 och 19 maj 2011 och den 16 juni 2011, avseende transaktioner som utförts enligt den tredje formen av förfarande, för vilka ett sådant tillstånd krävdes.
- 148 Vad beträffar de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna, vilka ägt rum före den 2 september 2010, kan sökanden emellertid inte med framgång hävda att villkoren för att uppta sökanden i förteckningarna på grund av transaktioner som ägt rum år 2009 och år 2010 inte var uppfyllda, eftersom de transaktioner som sökanden medverkade i mellan den 2 september 2010 och den 21 juli 2011 hade beviljats tillstånd. Detta argument saknar således verkan vad beträffar de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna och som ägt rum före den 2 september 2010.
- 149 Vad beträffar de transaktioner som ägde rum efter den 2 september 2010 anser tribunalen att de exempel på tillstånd som nämns i punkt 145 ovan inte ger tillräckligt stöd för sökandens argument att samtliga transaktioner som sökanden utfört under tiden före den 2 september 2010, och som avses i skälen till de angripna rättsakterna, var tillåtna. Detta argument saknar således stöd vad beträffar de aktuella transaktionerna.
- 150 Vad för det tredje beträffar de transaktioner som påstås ha utförts enligt den tredje formen av förfarande, som Bundesbank godkänt, har sökanden, vid förhandlingen, gjort gällande att dessa transaktioner enligt Bundesbank inte omfattades av tillämpningsområdet för artikel 7 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16 i förordning nr 961/2010. Sökanden har alltsedan förordning nr 961/2010 trädde i kraft i samtliga fall detta varit nödvändigt ansökt om tillstånd i enlighet med artikel 21 i samma förordning. Tribunalen anser att detta argument saknar stöd på samma grunder som anförts i punkt 145 ovan. Tribunalen vill vidare påpeka att de transaktioner som påstås ha utförts enligt den tredje formen av förfarande, av de skäl som utvecklats i punkterna 135-139 ovan, innebär att förbudet i artikel 7.4 i förordning nr 423/2007 och i artikel 16.4 i förordning nr 961/2010 kringgås. Dessa transaktioner har nämligen, enligt den definition som lämnats i ansökan, till syfte att möjliggöra finansiella transaktioner som berör utpekade enheter, varvid dessa bland annat gör det möjligt för utpekade iranska banker att uppfylla tidigare förpliktelser. Sökanden var inte bara medveten om att det hade antagits en rad restriktiva åtgärder gentemot Iran utan också att den tredje formen av förfarande gjorde det möjligt att, i strid med principen om frysning av tillgångar, genomföra transaktionerna som berör de utpekade bankerna.

- 151 Den omständigheten att ett finansinstitut har genomfört transaktioner enligt den tredje formen av förfarande utgör således i princip grund för att vidta restriktiva åtgärder mot detsamma, om den behöriga nationella myndigheten inte har beviljat tillstånd för transaktionerna enligt förordning nr 423/2007 respektive förordning nr 961/2010, och sådana transaktioner omfattas - tvärtemot vad sökanden har gjort gällande vid förhandlingen - av tillämpningsområdet för artikel 7 i förordning nr 423/2007 respektive artikel 16 i förordning nr 961/2010.
- 152 Sökanden har ända hävdats att dessa transaktioner var tillåtna. Som stöd därför har sökanden åberopat en rad handlingar som bifogats ansökan, däribland följande:
- Två e-postmeddelanden som Bundesbank sänt till sökanden den 24 maj 2007 och den 1 juli 2008. Uppgifterna i dessa e-postmeddelanden har bekräftats i en rad andra brev och e-postmeddelanden under denna period från Bank Saderat till sökanden, från sökanden till Bundesbank, från Bundesbank till Bank Saderat, och i sökandens företrädarens anteckningar från telefonsamtal under samma period, med undantag från ett samtal som ägde rum år 2011.
 - Tre brev som sänts från Österreichische Nationalbank (Österrikes centralbank) till Wirtschaftskammer Österreich (Österrikes handelskammare). Ett av dessa brev är odaterat. De andra två är daterade den 27 juni 2008 respektive den 6 augusti 2010. I dessa brev redogörs för resultaten från ett möte med Relex/sanktioner den 13 juni 2007. Vidare behandlas Österreichische Nationalbanks juridiska yttrande angående de finansiella transaktionerna och de nya krav för att beviljas tillstånd som följer av beslut 2010/413.
 - Tre revisionsrapporter, varav två, som daterats den 16 december 2010 och den 30 maj 2011, upprättats av företrädare för Bundesbank, och den tredje, daterad den 23 december 2010, upprättats av en konsultbyrå (nedan kallad rapporten av den 23 december 2010).
- 153 Tribunalen vill i detta sammanhang påpeka att det i Bundesbanks e-postmeddelanden visserligen anges att "överföringar av tillgångar [fick] äga rum mellan de två icke utpekade enheternas bankkonton även om de [genomfördes] i syfte att reglera en utpekad enhets skulder". Det framgår vidare av Bundesbanks första e-postmeddelande att tillståndet av den 24 maj 2007, för att motta betalningar från Bank Sepah var "överflödigt".
- 154 Tribunalen anser emellertid att – när tillstånd inte beviljats i varje enskilt fall – räcker inte de två bekräftande e-postmeddelandena och anteckningarna från telefonsamtalen för att styrka att de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna var tillåtna enligt förordning nr 423/2007 och förordning nr 961/2010 med hänsyn till de överväganden som framgår av punkterna 136-139 ovan. Ett allmänt godkännande som inte innehåller några detaljer om transaktionernas exakta natur och de berörda utpekade enheterna räcker inte. De aktuella e-postmeddelandena, breven och telefonsamtalen har ägt rum ett eller två år innan de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna ägde rum, med undantag för ett samtal som ägde rum efter det att sökanden upptagits i förteckningarna. Med hänsyn till kravet på vaksamhet, som behandlats i punkt 138 ovan, borde emellertid ett rimligt vaksamt finansinstitut ha begärt preciseringar om det beviljade "godkännandet".
- 155 Vad beträffar breven från Österreichische Nationalbank är det för det andra tillräckligt att konstatera att denna myndighet inte är den behöriga nationella myndigheten för Tyskland, i den mening som avses i förordning nr 423/2007 och i förordning nr 961/2010. Sökanden har dock sitt säte i Tyskland.
- 156 För det tredje och i motsats till vad sökanden har påstått framgår det inte av de ovan i punkt 152 tredje strecksatsen nämnda revisionsrapporterna att sökanden under alla omständigheter uppfyllt de krav som följer av de restriktiva åtgärderna. Bundesbanks två revisionsrapporter och rapporten av den 23 december 2010 innehåller tvärtom en icke uttömmande analys av de finansiella transaktioner som

sökanden medverkat till. Denna analys bygger på stickprov. I rapporten av den 23 december 2010 konstateras uttryckligen att de två transaktioner som utfördes under år 2010, inom ramen för den tredje formen av förfarande, var ägnade att äventyra målen med unionens sanktionspolitik.

¹⁵⁷ I motsats till vad sökandena har påstått, var således inte de transaktioner som avses i skälen till de angripna rättsakterna – när tillstånd inte beviljats i varje enskilt fall – tillåtna enligt förordning nr 423/2007 respektive förordning nr 961/2010 med hänsyn till de överväganden som framgår av punkterna 129 och 139 ovan. Rådet gjorde således inget fel när det vidtog de restriktiva åtgärderna mot sökanden med anledning av nämnda transaktioner.

[utelämnas]

Invändningen om översynen av förslaget om upptagande och översynen av upptagandet

[utelämnas]

Den tredje grunden: Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen och rätten till god förvaltning

[utelämnas]

Invändningen om rättsstridighet avseende artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 b i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 i förordning nr 267/2012

[utelämnas]

Den fjärde grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen, äganderätten och näringsfriheten

[utelämnas]

Fråga om verkningarna i tiden av beslutet att ogiltigförklara rättsakterna av den 23 maj 2011

[utelämnas]

Rättegångskostnader

[utelämnas]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) Rådets genomförandeförordning (EU) nr 503/2011 av den 23 maj 2011 om genomförande av förordning (EU) nr 961/2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och rådets beslut 2011/299/Gusp av den 23 maj 2011 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran ogiltigförklaras i de delar som dessa rättsakter rör Europäisch-Iranische Handelsbank AG.**

- 2) **Talan ogillas i övriga delar.**
- 3) **Europäisch-Iranische Handelsbank ska bära tre femtedelar av sina rättegångskostnader och ersätta tre femtedelar av Europeiska unionens råds rättegångskostnader.**
- 4) **Rådet ska bära två femtedelar av sina rättegångskostnader och ersätta två femtedelar av Europäisch-Iranische Handelsbanks rättegångskostnader.**
- 5) **Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 september 2013.

Underskrifter